

Václav Džofko: Vězeňská duchovní péče v ČR

Bakalářská práce

Posudek vedoucího práce. Vedoucí práce Aleš Opatrný

Autor si předsevzal zpracovat současný stav a formu duchovní vězeňské péče v naší zemi a to nikoliv shromážděním zkušeností nebo terénním průzkumem, ale v zásadě shromážděním a vyhodnocením jak oficiálních dokumentů, tak údajů z předtotalitní a posttotalitní historie této služby v naší zemi. Práce je přehledně členěna, podává informace o historii duchovní péče o vězně, stručně o proměnách a vývoji vězeňství po roce 1989, dále uvádí požadavky na pastorační ve vězeňském prostředí, představuje dokumenty, upravující nynější duchovní péči ve vězeňství u nás a nakonec se pokouší o stručné teologické vyhodnocení.

Ačkoliv autor v oblasti vězeňství pracuje, vyhnul se podávání vlastních zkušeností jakožto hlavní náplně práce, což je třeba ocenit. Na jazyku práce se ale občas jeho zakotvení v oblasti vězeňských předpisů pozná, obratnější a méně „úřední“ vyjadřování by bylo příjemnější. Je škoda, že velmi zajímavé informace o vězeňské duchovní péči v druhé polovině 19. století a o působení P. Řezáče jsou podávány ze sekundárních a ne z primárních pramenů (viz pozn. 1-4). Na str. 12 při zmínce o kurzu o duchovní službě ve věznicích zřejmě vypadla nějaká slova, takže není jasné, koho kurs eliminoval - věta vlastně nedává smysl (10.-11. ř. shora). V poznámce 28 je mylně uveden vydavatel studijní publikace (místo Pastoračního střediska uvedena KTF UK). Za šťastnou nepovažuji formulaci (nebo mínění autora?) na str. 24 dole, že „duchovní působí často i jako neoficiální psycholog“. Ačkoliv se domnívám, že vím, co měl autor (vcelku správně) na mysli, je třeba se vyhýbat podpoře častého mínění, že duchovní je buď zaměnitelný s psychologem nebo že je „psychologem pro věřící“, nebo naopak, že „nevěřící má místo duchovního psychologa“.

Slabší je kap. 5 a závěr, který - jako mnohdy v těchto pracích - budí dojem, že autorovi docházely síly a nedostávalo se mu času. Teologické zhodnocení vězeňské služby v ČR by mohlo být důkladnější, její (příkladné!) ekumenické uspořádání rovněž, mělo by být např. vyhodnoceno jako zdařilá aplikace Ekumenického direktáře (tento dokument zde v práci vůbec vzat v potaz!). Závěr (str. 44-46) je v podstatě shrnutí obsahu jednotlivých kapitol, ne závěr, vycházející jako produkt práce se zkoumanou látkou.

Uvedené kritické připomínky ale nic nemění na skutečnosti, že práce solidně a přehledně popisuje situaci vězeňské duchovní péče u nás a nároky na pastorační ve vězení kladenou, splňuje nároky na bakalářskou práci a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Praze 27.5.2007

vedoucí práce